

Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – oktober 2014

Tidigare artikelsamlingar om Islamiska staten (IS) och besläktade ämnen: [Vänsterpress om Irak – augusti 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten – september 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – september 2014](#) och [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – sept/okt 2014](#).

Om IS' bakgrund, strategi och taktik m m, se artikeln "Islamiska Staten och framtiden" i [Vänsterpress om Islamiska staten – september 2014](#). För en utförligare historisk genomgång, se [Islamiska statens \(IS\) historia](#). Se även [Tariq Ali & Patrick Cockburn samtalar om Isis' uppgång och bakgrunden till nya kriget i Mellanöstern](#)

Martin Fahlgren 11/10 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>"Turkiets armé skulle kunna slå ut IS"</i>	<i>1</i>
<i>Katastrofläge i Kobane – omvärlden ser på</i>	<i>3</i>
Arbetarmakt	4
<i>Ett första krav på nya regeringen: skicka vapen till Rojava och Kobane!</i>	<i>4</i>
<i>Hedra Minnet av Arin Mirkan, stupad frihetskämpe i Rojava</i>	<i>5</i>
Internationalen	8
<i>Avgörande kamp för kurderna i Kobane</i>	<i>8</i>
<i>Solidaritet med Mellanösterns folk!</i>	<i>9</i>
Offensiv	12
<i>Kobanê kämpar mot IS styrkor</i>	<i>12</i>
<i>USA:s nya bombkrig löser inget</i>	<i>14</i>
Proletären	16
<i>"Kräv embargo mot Turkiet" Kurdisk röst om Isis framfart i Kobane</i>	<i>16</i>

Arbetaren

"Turkiets armé skulle kunna slå ut IS"

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 10/10 2014

Ett turkiskt pansarfordon i Mursitpinar bevakar gränsen mot i Syrien.

Samtidigt som de kurdiska självförsvarsstyrkorna slåss mot Islamiska Statens militärt överlägsna styrkor inne i Kobane växer frustrationen över omvärldens passivitet. I Turkiet har minst tolv kurdiska aktivister dödats av polis under demonstrationer till stöd för YPG och den kvinnliga försvarsstyrkan YPJ.

Demonstranterna i Turkiet kräver att den turkiska regeringen agerar för att skydda befolkningen i Kobane från IS massaker. Men även i flera europeiska städer har stora demonstrationer till stöd för kurderna ägt rum de senaste veckorna.

Ilskan är stor över Turkiets agerande. Landet anklagas av många för att i själva verket hjälpa IS-soldater att ta sig in i Syrien samtidigt som kurdiska nödsändningar stoppas vid gränsen.

I flera turkiska provinser har utgångsförbud införts för att hindra folk från att demonstrera. Alldeles intill gränsen mot Syrien, där många kurder samlats, står tungt utrustade turkiska stridsvagnar stilla samtidigt som de blodiga striderna pågår inne i och utanför Kobane.

FN:s ambassadör i Syrien, Staffan de Mistura, säger till den amerikanska nyhetskanalen CNN att de kurdiska styrkorna i Kobane inte kan stoppa IS utan omvärldens hjälp. Han kräver att det internationella samfundet nu måste kliva in för att försvara kurderna.

– De är nu mycket nära en situation där de inte klarar sig längre, säger han.

Ingmar Karlsson är tidigare generalkonsul i Istanbul och knuten till institutionen för Mellanösternstudier vid Lunds universitet.

Han säger till *Arbetaren* att situationen i Turkiet kan eskalera om Kobane faller. Samtidigt, menar Ingmar Karlsson, vill Turkiet inte bistå kurderna militärt då landet i sådana fall skulle stödja grupper de själva terroriststämplat.

– Den turkiska armén är ju väldigt välutrustad och skulle kunna slå ut IS i Kobane. Men då skulle IS med största sannolikhet börja agera inne i Turkiet, säger han.

Turkiet fruktar också att ett ökat stöd till kurderna skulle stärka PKK och de kurdiska kraven på självständighet. Därför görs ingenting för att stoppa det som av många ser ut att utvecklas till ett folkmord utfört av de militanta jihadisterna i IS inne i Syrien bara kilometer från den turkiska gränsen.

Landet anklagas också för att upprätta sjukhusplatser för skadade IS-soldater som fritt fått ta sig över gränsen. Kurder på plats i landet som vill till Kobane för att hjälpa till stoppas däremot av turkisk polis och militär.

Yekbun Alp är svenskkurdisk debattör och befinner sig just nu i staden Amed i sydöstra Turkiet. Hon följer händelserna noga och har deltagit i flera protester på plats.

När *Arbetaren* når henne berättar hon att utgångsförbud råder i staden och att alla affärer hålls stängda.

– Den turkiska militären har invaderat staden och utgångsförbudet är ett sätt för att folk inte ska protestera, säger hon.

Hon menar också, precis som många andra, att Turkiets regering med president Erdogan i spetsen hjälper IS-soldater.

– Världen måste agera nu, det är ett folkmord på gång och då räcker det inte att bara prata. Det måste sättas press på Turkiet och förnödenheterna till kurderna måste släppas över vid den turkiska gränsen. Läget är akut, säger Yekbun Alp.

Kobane har varit under attack i över ett år. Hur ser du på att det är först nu som reaktionerna från omvärlden börjar komma?

– Det är sorgligt att världens ledare har en förmåga att leka både döva och stumma. En etnisk rensning är ett faktum i detta nu och ett folkmord är nära, trots det görs inget. Turkiet har stor roll i omvärldens tystnad. De har från dag ett varit emot kurdernas framgångssaga i Rojava och kommer med alla medel att göra sitt för att stoppa det, IS är deras äss i rockärmen.

Yekbun Alp menar att Turkiet gärna ser Kobane falla. Starka kurdiska områden i Syrien kan, enligt henne, inspirera till självständighet även i turkiska Kurdistan.

Men hon hoppas att omvärlden nu pressar Turkiet att öppna gränsen för att släppa in hjälp till Kobane.

– USA med flera måste bli mer seriösa i sitt agerande mot IS. Deras bombningar har inte gett någon effekt, de kan göra betydligt mycket mer.

Hon bekräftar också bilden av att frustrationen bland kurderna i sydöstra Turkiet ökar dag för dag.

Runt om i flera turkiska städer växer protesterna i samma takt som polisen svarar med tårgas och brutalt övervåld. Hittills har minst tolv demonstranter dödats och många fler skadats.

Yekbun Alp berättar att många kurder känner sig svikna och övergivna av omvärlden och drar paralleller till ett gammalt kurdiskt ordspråk.

– Kurderns enda vän är bergen.

Katastrofläge i Kobane – omvärlden ser på

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 10/10 2014

Drygt 180 000 personer har flytt från området runt den kurddominerade syriska gränsstaden Kobane. Hårda strider utspelar sig just nu inne i staden mellan kurdiska Folkets försvarsenheter, YPG, och Islamiska Staten, IS. Många bedömare spår att Kobane snart kan komma att falla.

Bilderna som sprids över världen är fruktansvärda. Islamiska Statens styrkor attackerar och den kurddominerade syriska staden Kobane försvaras av svagt beväpnade YPG-soldater. Det samtidigt som turkiska stridsvagnar står stilla vid gränsen inte långt därifrån.

Rapporter talar om att IS lyckats ta sig in i delar av staden men samtidigt gör striderna inne bland byggnaderna det något lättare för de kurdiska soldaterna att slå tillbaka.

IS högteknologiska vapen är visserligen överlägsna de kalashnikovs som används av YPG, men är inte lika användbara i stadsmiljö som i mer öppna landskap.

Skulle Kobane falla fruktar världen ett massmord på de kurder som fortfarande befinner sig inne i den belägrade staden.

– Jag har kontakt med människor som strider inne i Kobane och de berättar att IS anfall kommer i vågor. Deras soldater ser ingen skillnad på en sexåring eller sextioåring, säger Sangar Kurdo, kurdisk aktivist bosatt i Stockholm, till *Arbetaren*.

Sangar Kurdo följer utvecklingen timme för timme och beskriver läget för de kurdiska styrkorna inne i staden som väldigt svårt.

– Vi har en betydligt sämre vapenarsenal och trots att det är en stor förlust för IS att striderna nu pågår inne i staden tror jag att Kobane snart faller, säger han.

Även Baran Karaca, som är kurd och själv var på plats och stred mot IS i Mosul i norra Irak i somras, säger till *Arbetaren* att läget är svårt vid den syriska gränsstaden.

Han berättar också att IS har tillgång till väldigt avancerad amerikansk vapenutrustning som stals under de tidigare striderna i Mosul-området.

– Det går inte att kämpa mot tanks med kalashnikovs, säger han.

Samtidigt fortsätter de USA-ledda luftangreppen mot IS i området. Många bedömare menar dock att de kommer för sent och att det i stället skulle behövas marktrupper.

Dag för dag blir situationen allt värre för de omkring 2 000 civila som fortfarande uppges befinna sig inne i Kobane.

Bristen på såväl vapen som medicin och annan sjukvårdutrustning är stor och frustrationen växer, både bland dem som fortfarande befinner sig inne i staden och bland de många kurdiska grupperna i Turkiet.

Idriss Nassan, regionen Kobanes minister för internationella relationer, riktar skarp kritik mot omvärldens agerande.

– Det är en fråga om politiska och ekonomiska intressen. På platser där de inte har intressen bryr de sig inte om i fall folk slaktas, våldtas och mördas, säger han i en telefonintervju med nyhetsbyrån TT.

Arbetarmakt

Ett första krav på nya regeringen: skicka vapen till Rojava och Kobane!

Arbetarmakts Arbetsutskott

Arbetarmakt 4/10 2014

Flera kulsprutor behöver de säkerligen, men också tyngre vapen mot stridsvagnar och flygplan

Stefan Löfven har tillkännagett den regering han ska leda. Vi har inget förtroende för regeringen, som inte bara leds av högersossar, utan även innehåller miljöpartister. Socialdemokraterna är dock, trots att ledningen är så grundligt byråkratiserad och högervriden, en del av arbetarrörelsen, och så länge de intar den ledande ställning de fortfarande har bör arbetarklassen kräva att de för en politik i deras intresse. Utan illusioner och utan att tro att Löfvens partiledning kommer att föra en arbetarpolitik, men dock ställa krav, som lämpligen underbyggs med organisering underifrån, demonstrationer och politiska strejker. Ett första krav, ett brådskande och akut krav är att skicka vapen till Rojava och Kobane, och alla som slåss för sina liv mot ISIS fascistiska mördarhorder.

Ett vanligt krav inom vänstern har alltid varit att stoppa den svenska vapenexporten. Arbetarmakt ger inget stöd till svensk vapenindustri, eller militär, men så länge det finns vapen och annat krigsmateriel föredrar vi att det skickas dit det behövs och gör nytta. Vi är emot all vapenexport till reaktionära diktaturer, till krigshetsande imperialister, till vapensamarbete med Israel, USA och NATO länder, till alla regimer som kan förväntas använda vapnen till att förtrycka arbetarna, de fattiga och förtryckta. Däremot är vi för att beväpna dem som slåss mot förtryck, och för frihet och för sina liv.

Just nu slåss delar av Syrien och Irak, och framför allt de kurdiska områdena, mot ISIS mordiska och ultrareaktionära anstormning. Alla progressivt sinnade människor borde vara för att försvara dessa områden, och att skicka dit vapen, inklusive artilleri, luftvärn, stridsvagnar och flygplan, för att möjliggöra detta. Även de delar av det syriska upproret som strider mot både ISIS och Assads diktatur – med betydligt mer blod på sina händer än ISIS hittills har skaffat sig – förtjänar vapenlast. Detta innebär inte att vi har något politiskt förtroende för dem, men väl att de förtjänar att kunna försvara sig. Terroriststämpeln på PKK bör givetvis omgående hävas.

Kravet borde vara att vapnen skickas omgående, gratis och utan några villkor. Alla hittills inte uppfyllda kontrakt på vapenlaster till regeringar som antingen kan förväntas använda dem till förtryck eller krigshets, eller åtminstone inte för att slåss för livet mot islamist-fascistiska massmördare bör givetvis helt nedprioriteras, och detsamma gäller den svenska krigsmaktens påstådda behov. Det finns nu en möjlighet att faktiskt göra något för friheten och freden i världen. Vi har inga illusioner om att Löfvens nya regering har tänkt göra denna insats, men vi föreslår att vi – arbetarrörelsens gräsrotter och alla som värnar om de förtrycktas kamp för frihet och självförsvar – sätter maximal press på den att agera genom att redan idag börja lasta vapen, på gator, arbetsplatser, skolor och genom en störtflod av uppmaningar genom mejl och på twitter.

Det är givetvis troligt att regeringen inte kommer att gå med på detta, eller ”utreda”, ”diskutera” och förhålla tills det är för sent – såvida inte pressen underifrån blir massiv. Vi anser inte heller att vi har någon plikt att vänta på att regeringen agerar. Om vi hade tillräckligt radikala fackföreningar skulle vi vara helt för att vapenlaster eller annat nödvändigt skickades till Rojava och Kobane istället för det det var tänkt. Detta är knappast möjligt i nuläget, vilket vi beklagar. Däremot borde ett självklart krav vara att inga som helst juridiska åtgärder tas mot dem som är beredda att åka dit som frivilliga för att sluta upp i kampen. Detta borde kompletteras med att detta underlättades genom att staten betalade resorna, gjorde det olagligt att vägra ge dessa ledigt eller att vidtaga några som helst åtgärder mot dem för att de åkte (inklusive från Arbetsförmedlingens eller Försäkringskassans sida, eller räkningar de inte kunde betala i sin frånvaro etc.), och givetvis bör de ha full rätt till vård och annat som behövs vid hemkomsten. Dessutom borde vi kräva att det blir helt lagligt att samla in och skänka pengar till YPG/PKK, till vapen eller vad de än behöver, utan att riskera att fällas för påstått stöd till terrorbrott e.d. Arbetarrörelsen och alla som bryr sig om frihet och försvar mot dödliga angrepp borde sätta igång och samla in pengar, och ett stort bidrag borde komma från statskassan – utöver det bistånd som redan är budgeterat.

Hedra Minnet av Arin Mirkan, stupad frihetskämpe i Rojava

Eduardo Montero

Arbetarmakt 7/10 2014

Måndagen den 5/10 deltog YPG-soldaten och kaptenen Arin Mirkan i en attack mot IS belägring av Kobane. Efter en utkömpad strid fann hon sig omringad av IS och utan mer ammunition. Då sprängde hon sig själv i luften med sin sista handgranat. Detta har i massmedia kallats för en självmordsbombning. Detta är en ytterst missvisande benämning och tjänar bara till att dölja det smutsiga spel som har lett till den tragiska situationen i Kobane samt till att dölja vilka YPG är och vad sådana som Mirkan kämpar för.

Ordet självmordsbombare för just nu i första hand tankarna till IS, den fascistiska organisation som Syriens och Iraks olika folk försvarar sig emot. De har ända sedan den amerikanska ockupationen av Irak använt sig av självmordsbombningar i det ordet rätta bemärkelse. Den irakiska grupp som IS har uppstått ur använde sig av indoktrinerade personer som detonerade sig själva i stora civila folksamlingar för att skapa ett kaos som i sin tur skulle öka motsättningarna mellan olika etniska och religiösa grupper och dessutom öka missnöjet med USAs närvaro och deras dåvarande lydregering i Irak. Det var en taktik för att skapa ett sekteristiskt inbördeskrig.

Vi ser alltså direkt att Mirkans aktion inte har ett dyft att göra med fenomenet självmordsbombningar i Irak och Syrien. I hennes och YPGs fall så är det en handling som utförts av stridande soldater och frihetskämpar mot en sadistisk, kvinnohatande, fundamentalistisk, fascistisk och rent barbarisk rörelse som vill förslava Mellanösterns folk och undertrycka allt som gör livet värt att leva. Att försvara sig mot IS terror är inte riktigt samma sak som att

försöka provocera fram ett inbördeskrig genom att döda oskyldiga civila – för att uttrycka sig med en underdrift. De enda som dog i Mirkans aktion var ett okänt antal mindervärdigt slödder från IS och tyvärr hon själv.

Arin Mirkan, stupad frihetskämpe i Rojava

Både motivet och tillvägagångssättet skiljer sig alltså radikalt mellan Mirkans hjältemodiga handling och de fega och lömska attacker som IS genomför. Självordsbombarna från IS drivs dels av sin extremt reaktionära ideologi i stort. Men på ett mer personligt plan lockas de av de lägsta möjliga motiven och tröstas av ett fåfängt självbedrägeri. Enligt IS ledning, som själva förstås inte genomför några självordsbombningar, kommer deras så kallade martyrer till paradiset där både evigt liv och ett stort antal vackra oskulder väntar dem. De flesta av deras ”martyrer” skulle inte klara av att genomföra sina vedervärdiga aktioner utan en personlig belöning av det här chauvinistiska slaget. Det förtar ganska mycket av det påstådda modet hos dessa misslyckade personer.

Arin Mirkan genomförde inte sin aktion utifrån några egoistiska drömmar. Hon kunde inte trösta sig med någon belöning. Hon visste med största sannolikhet att hon kastade bort det enda liv hon hade och allt som hade kunnat berika det livet. Men hon gjorde det i alla fall. Inte för att rädda sig själv – islamisternas ynkliga motiv som alltid skymtar bakom deras proklamationer – utan för att rädda regionens kvinnor från att kidnappas, säljas och skändas. Hon gjorde det för att skydda de uppväxande generationerna från en mörk och fasansfull framtid. Detta var den ultimata uppoffringen för att försvara livet.

IS självordsbombningar är en sinistert uttänkt strategi. Mirkans militära handling var något som hon tvingades till p.g.a olyckliga omständigheter i en strid. Hon besegrades militärt, om än inte moraliskt. Istället för att tillfångatas och sen våldtas och säljas, eller halshuggas, gjorde hon det hon gjorde. Men detta var ingen slump. Istället för att kalla henne ”självordsbombare” borde vi diskutera hur det kunde komma sig att en ung kvinna måste genomföra en såpass djärv attack mot en numerärt och militärt överlägsen fiende? Varför var hon tvungen

att gå in i en strid som hon på förhand måste ha insett skulle bli väldigt svår att klara sig ur? I tre års tid har kurderna i Rojava slagits ensamma mot framförallt islamisterna men även mot Assads regim. De har genomfört och försvarat en demokratisk revolution med många progressiva förtecken. De har hittills aldrig lierat sig med Israel eller USA som de dominerande kurdiska partierna i Irak har gjort. De har aldrig huggit kniven i ryggen på andra kurdiska organisationer för att belönas av Ankara, Washington m.fl. Istället valde de att samarbeta med PKK-gerillan i turkiska Kurdistan. Därför är det kurdiska självstyret i Irak, regeringen i Irak, Turkiets regering, USA, Stockholm – ja allt reaktionärt och imperialistiskt pack som finns – helt ointresserade av att hjälpa de syriska kurderna i Kobane och Rojava som helhet. Hela världen har kunnat se hur Nato-landet Turkiet har låtit frivilliga till IS strömma in över gränsen till Syrien, hur IS-fascister har kunnat röra sin in på turkiskt territorium för att vila ut o.s.v. Men när IS hotar att slakta Kobane och därigenom stärka greppet över sin del av Syrien, då helt plötsligt vet den turkiska regeringen hur man gör för att bevaka en gräns. Inga frivilliga släpps in för att hjälpa till att försvara Kobane. USA var snabba med att bomba effektivt för att rädda sin personal i Erbil och sina lojala vänner runt de Irakiska kurdledarna Barzani och Talabani. Med Kobane är det annorlunda. Sverige som exporterar vapen till skumma regimer, hur många vapen har Sverige exporterat till Rojava? Inga såklart.

Nej, kämpande progressiva folk har aldrig haft några vänner bland imperialister och deras lakejer. De förtryckta har alltid bara kunnat lita på sig själva och sin egen förmåga att kämpa. Det är en historisk läxa vars sanningshalt demonstreras just nu i Kobane. Därför är det totalt felaktigt att kräva att USA ska lösa situationen genom bombningar. Om det inte hade varit för USAs invasioner och krig från första början så skulle detta inte ha hänt. Dessutom så finns det inga tjänster utan gentjänster från Washingtons sida. Går de in och löser situationen så är det för att kuva de syriska kurderna politiskt på samma sätt som man gjorde med de stora kurdiska partierna i Irak.

Här har vi den politiska bakgrunden till varför Mirkan tvingades till sitt stora offer. Det handlar inte om självmordsbombarens indoktrinering och fanatism. Det handlar om de dåliga oddsen för en demokratisk revolution med hela världen emot sig. Med tanks, tunga vapen, depåer med ammunition o.s.v så hade Mirkan antagligen inte behövt hamna i sitt underläge därför att Kobane inte hade behövt hamna i en så katastrofal situation. YPG och Kobane har soldaterna, modet, det folkliga stödet och sanningen på sin sida. Men de saknar utrustning. Här måste framförallt vänstern i Europa sänka sina huvuden i skam och vanära. Alltför länge har det pratats om att FN ska lösa kriser som den i Syrien. Alltför länge har det pratats om att våld föder våld. Alltför länge har imperialismens triumfer och vänsterns nederlag ältats. Vänstern och arbetarrörelsen borde för flera år sedan ha insett betydelsen av revolutionen i Rojava. Vi borde sedan länge ha haft pågående insamlingar dit för att köpa vapen. IS kan inte besegras vare sig av samma imperialister som en gång gödde dem, eller med humanistiska floskler. Inga fascister någonsin någonsin har besegrats med hjälp av småborgerligt trams om en olycklig uppväxt och behovet av kärlek. Det kommer att krävas krig och alla krig utkämpas med vapen. Om inte Mirkans offer, och många andra värdiga kamraters offer ska ha varit bortkastade, måste Europas vänster och arbetarklass samla sig en massiv kontinental solidaritetskampanj för att samla in pengar till fler och bättre vapen till Rojava.

Hedra minnet av Arin Mirkan genom att stödja den kurdiska kampen för att utplåna IS.

Internationalen

Avgörande kamp för kurderna i Kobane

Arash Hakimnia

Internationalen 10/10 2014

Kurderna i Kobane slåss för sina liv. Den så kallade Islamiska staten IS har trängt in i staden trots kurdernas desperata och modiga kamp. De har kastat sina bara kroppar framför IS pansarvagnar i heroiska självmordsoperationer. Turkiet har hittills inte gjort mycket för att slå tillbaka IS-styrkorna som samlats precis vid landets gräns. De verkar gärna vilja se IS krossa de PKK-allierade kurderna i Syrien innan landet tillsammans med Nato driver tillbaka IS. IS och kampen mot den reaktionära rörelsen har sammanfallit med många intressen. Det är många krafter i regionen och omvärlden som spelat ett dubbelspel med IS. Inte minst Saudi-arabien som låtit rika medborgare finansiera grupper som undergräver revolutionen i Syrien. I kombination med att omvärldens stöd till Fria Syriska armén, FSA, uteblivit och att Assad-regimen underblåst IS och låtit rörelsen ta över armébaser och hela provinser utan större motstånd, har detta stärkt dessa extrema krafter på den syriska sidan. På den irakiska sidan går bakgrunden till IS tillbaka ända till USA-invasionen av Irak 2003 och den efterföljande ockupationen som gjorde landet till internationellt centrum för islamistiska miliser – både på den USA-stödda shiitiska sidan och olika sunnitiska grupper. USA:s stöd till shia-regimen i Irak som styrt med hjälp av det borgerliga kurdiska KDP gör att ingen av dessa krafter förtjänar vårt stöd. KDP, shia-miliserna och Assad-regimen är alla brickor i ett geopolitiskt spel med USA, Nato och Ryssland i spetsen.

Men kurderna i Kobane och solidariteten med YPG-kämparna representerar någonting annat. Kurder och vänsteraktivister i Turkiet har försökt ta sig över gränsen till Kobane. FSA-enheter från syriska al-Raqqa har slutit sig samman med YPG för att bekämpa IS.

Antifascistiska grupper i Tyskland har startat en insamling till det väpnade motståndet i området västra Kurdistan (gränsen mellan Syrien och Turkiet). Allt detta förtjänar vårt stöd. Vårt fullaste stöd bör gå till revolutionära syrier som i flera år bekämpat både Assad-regimen och IS (som tidigare kallade sig ISIS) och kurderna i YPG och PKK som agerar utan att vara uppbackade eller köpta av stormakter. Varken USA, KDP-staten i norra Irak eller några av de krafter som i årtal underblåst den reaktionära islamismen i Irak och Syrien kan vara lösningen på IS framfart. Även Assad-regimen och Ryssland har länge underblåst dessa krafter, inte minst Iran som själv utgör en reaktionär kraft i regionen.

Vi ska inte förledas att applådera USA:s och Assad-regimens bombningar, inte heller att applådera reaktionära shia-milisers intåg i irakiska städer. Civila dödsoffer och sekteristiska massakrer i kontraoffensivens spår har redan skett även om de inte leder till några större rubriker i väst. Den sortens våldsspiral kommer bara gynna krafter som IS, som riskerar att vara en dödlig kraft även som underjordisk terrorgrupp – vilket inte minst terrorvägen i Irak visat tidigare.

Vägarna ut ur våldsspiralen är igenbommade, förhandlingar med IS uteslutna, bombningar är möjligen oundvikliga. Men det betyder inte att vi ska agera hejklack till USA, Iran och Assad. Den enda vägen, hur desperat den än verkar, lysas upp av Kobanes och den syriska frihetskampens kämpar och martyrer.

Solidaritet med Mellanösterns folk!

François Sabado

Internationalen 11/10 2014

Vilket ansvar har den amerikanska imperialismen? Sällan har en situation varit så dramatisk och så komplicerad att navigera i. Vi befinner oss i ett nytt läge där en hel region dragits ner i krig och kaos. I en text översatt från *International Viewpoint* analyserar den franske marxisten François Sabado situationen i Mellanöstern.

Barbariet verkar vara på frammarsch i form av Daesh (IS), kollapsen av stater som Irak, Syrien, Libyen och i morgon Libanon, massakrer på befolkningen i diktaturens Syrien och nu i västs inblandning.

Detta västliga ingripande är inte en upprepning av Afghanistan 2001 eller Irak 2003, med erövringen av områden, ekonomiska intressen (olja) och utbyggnaden av marktrupper. Det verkar som det inte finns någon förutbestämd plan.

USA och västmakterna bär ett stort historiskt och politiskt ansvar. Sett ur ett längre perspektiv är de arabiska nationalistiska regimernas misslyckande och kollapser också en del av anledningen till att barbariet har exploderat från grupper som Daesh (arabisk akronym för Islamiska Staten – IS) och al-Qaida. Den amerikanska invasionen av Irak 2003 förstörde landet och destabiliserade hela regionen. Men i dag kan en analys av den politiska situationen inte reduceras till ett fördömande av västerländsk imperialism. Den nuvarande situationen kan bara förstås om vi också tar hänsyn till en rad sammanhängande konflikter och krig, som kombinerar den västerländska interventionen med Rysslands roll och de roller som de regionala krafterna Saudiarabien, Iran och Turkiet spelar.

Vi kan konstatera att:

- Den irakiska statens kollaps och konflikten mellan den shiitiskt dominerade korrupta regeringen och Daesh har dragit till sig vissa Sunni-stammar och delar av Saddam Husseins forna armé. Konflikten har en tredje dimension, med jihadist attacker mot kurderna och deras organisationer.
- Kriget i Syrien mellan Bashar al-Assads diktatur och islamiska fraktioner, inklusive Daesh, men också den Fria syriska armén (FSA), är ett uttryck för att den ursprungliga dynamiken i det folkliga upproret har försvagats, även om upproret fortfarande lever i ett antal städer och byar. Vi bör notera diktaturens manövrar gentemot Daesh och Al Nusra (al-Qaida) som sätt

att förhindra en demokratisk resning.

- Inblandningen och schackrandet från regionala krafter som Saudiarabien, Qatar och Turkiet, som beväpnade jihadisterna för att kämpa mot den syriska regimen. Den senare stöds i sin tur av Iran och Hizbollahmilisen. Dessa miliser har mer än en gång räddat regimen.
- Den israeliska aggressionen mot Gaza är ett resultat av en extrem förskjutning till höger av Israels politik och samhälle. Bosättarnas organisationer representerar förtruppen i denna sionistiska högerextremism. Israels förkastande av alla seriösa förhandlingar eller kompromisser med palestinierna är en integrerad del av det kontrarevolutionära kaoset i regionen.

Dessa trassliga konflikter är inte bara resultatet av destruktiv inblandning från de imperialistiska makterna, utan också ett tecken på dess svaghet och minskande inflytande i regionen, vilket ger mer självständighet och utrymme för dessa mångfasetterade kontrarevolutionära krafter.

Låt oss minnas det amerikanska imperiets närvaro och styrka i området från början av 1990-talet till slutet av 00-talet, som kulminerade med verksamheten i Irak och Afghanistan, och jämföra med den nuvarande situationen. USA har dragit tillbaka de flesta av sina trupper från Irak och är i färd med att dra sig tillbaka från Afghanistan på grund av ett politiskt och militärt nederlag. Nederlaget har också förstärkts av de demokratiska upproren som startade 2010. Detta nederlag skapade den tvekan och de nya positioner som vi har sett den senaste tiden: indirekt intervention i Libyen; de ändrade positionerna i förhållande till Egypten (först stöd till Mubarak, sedan det muslimska brödrskapet och nu stödet till president Sisi); tvekan mot Syrien, där Washington samtidigt som det fördömt regimen, har varit noga med att inte försvaga den mer än att den kunnat bestå trots folkets demokratiska strävanden och islamisternas offensiv.

Västmakternas vägran att hjälpa det demokratiska upproret är en viktig förklaring till uppkomsten av jihadister i Syrien och Irak.

I dag, i denna galax av kontrarevolutioner, har Daesh vuxit sig för stort, för starkt, och är alltför väl beväpnat för att passa de imperialistiska makterna. De går för långt i sin utrotning av minoriteter, exempelvis yezidier, kurder och kristna. De har varit för framgångsrika i att etablera sig i områden i Irak och Syrien. De går för långt i sin erövring av oljekällor. Det är nödvändigt att stoppa dem, försvaga och förstöra deras militära styrka. Västmakterna, liksom de flesta regionala krafterna – var och en av sina skäl, har bestämt sig för att ingripa.

Det är inte bara västmakterna som är folkens fiender. Vi har också Ryssland, en annan imperialistisk makt, som stöder Assadregimen, samt andra regionala makter. Men idag är det framför allt Daesh, som är koncentratet av barbariet i regionen. Det är viktigt att visa vår solidaritet med folket i regionen, särskilt de mest förtryckta folken (syrierna och kurderna).

De västerländska och regionala makternas ingripande kan i första hand förklaras av behovet att krossa det ”Frankensteins monster” som flytt sina herrar: regimer i regionen som Saudiarabien, och Qatar. Men vi kan inte förstå situationen utan att analysera det aktuella läget i de ”arabiska revolutionerna”.

Idén om en utdragen revolutionär process speglar en verklighet av kronisk instabilitet, ett bakslag för massrörelser och en strukturell kris för de härskande klasserna. Men denna långsiktiga analys får inte hindra oss från att se den nuvarande situationen. Även om enskilda rörelser, strejker, eller nya mobiliseringar som i Jemen, kan uppstå här och där, så är det klart att situationen i dag är polariserad i termer av en konfrontation mellan ”militära” och ”islamistiska” krafter. Tyvärr definieras situationen av kampen mellan Sisis militär och det muslimska brödrskapet i Egypten, kriget i Syrien med Bashar al-Assads diktatur som kämpar mot ett uppror som nu domineras av islamister, en uppsplittring av den irakiska staten mellan

shiiter, sunniter och kurder. Och i denna konfrontation är det de kontrarevolutionära krafterna som dominerar, oavsett om de är militära eller islamistiska.

Tunisien är det enda land som undvikit dessa konfrontationer, även om vi inte ska underskatta vad islamiska krafter som Enhada representerar. Men Tunisien, som dessutom inledde de arabiska revolutionerna, har lyckats isolera islamisterna tack vare folkliga sociala och demokratiska mobiliseringar och förekomsten av en stor arbetar- och fackföreningsrörelse. En revolutionär process måste analyseras över tid, så det är fel att tala om att en ”islamistisk eller militär vinter” efterträdde den ”arabiska våren”. Men det är obestridligt så att vi inte kan förstå hela bilden utan att analysera misslyckandet med den revolutionära processen.

Vi ser att vår syn på situationen inte kan reduceras till att enbart handla om den amerikanska interventionen. Vår position har aldrig varit att försvara ett läger mot ett annat. Vår strategi utgår från sociala intressen och försvarar de förtryckta folkens rättigheter. Vi har, från början av det folkliga upproret i Syrien, avvisat alla idéer som skulle förleda oss att stödja Bashar al-Assad, tillsammans med ryssarna och iranierna, bara för att vi kämpar mot USA-imperialismen. Från början försökte vi att skapa solidaritet med det syriska folket mot diktaturen. Vi har därför vägrat att stödja demonstrationer som endast vänt sig mot den amerikanska imperialismen, där vi skulle stått sida vid sida med Assadanhängare.

Vår inställning måste utgå från solidaritet med den folkliga kampen och särskilt de mest förtryckta folken i Syrien, Irak och Kurdistan, som kämpar mot Assads diktatur och Daesh. Vi fördömer den imperialistiska interventionen, eftersom dess syfte inte är att hjälpa människor utan att försvara imperialismens egna intressen i regionen. De amerikanska flygattackerna, som började med militära mål i glesbygden har redan börjat ta liv i vissa syriska byar.

Men förutom det så spelar en utländsk intervention Daesh i händerna, eftersom de kommer att framstå som försvarare mot västliga angrepp. Vi måste fördöma såväl Daesh som Bashar al-Assads diktatur och alla de reaktionära krafterna i regionen.

I stället måste vi på alla möjliga sätt visa vår solidaritet med de människor som är offer för barbariet. Detta måste inkludera politiskt, humanitärt, materiellt och militärt stöd till de progressiva krafter som ber om det, som i dag är de demokratiska sektorerna i den syriska revolten och det kurdiska motståndet. Vår policy är att ge människorna i regionen möjlighet till självbestämmande. Våra kriterier är att skydda människors liv och folkens rättigheter. Och i detta fall finns det ingen tvekan.

Det viktigaste för oss just nu är att bygga en oberoende solidaritetsrörelse som avvisar både imperialistiska militära ingripanden och Daeshs barbari. Det är ingen liten uppgift för den europeiska arbetarrörelsen, men den är nödvändig.

François Sabado

François Sabado sitter i Fjärde Internationalens ledning och är aktivist i franska NPA

Översättning Marco Jamil Espvall

En längre version har tidigare publicerats i International Viewpoint.

Offensiv

Kobanê kämpar mot IS styrkor

Kristofer Lundberg

Offensiv 8/10 2014

Islamska Staten (IS) försöker ta kontroll över staden Kobanê, men de kurdiska styrkorna kämpar tappert.

I 21 dagar höll de kurdiska försvarsstyrkorna YPJ/YPG stånd mot Islamska Staten (IS) belägring, helt på egen hand. I fredags fick Rättvisepartiet Socialisterna informationen inifrån Kobanê att de kan tvingas att retirera inom de kommande dagarna och att YPJ/YPG förbereder sig för stadsgerillakrigföring. Under måndagen kom nyheten att IS har tagit sig in i staden och att gatustrider pågår.

Intensiva strider pågår för närvarande när folkets försvarsstyrkor försvarar Kobanê från IS angrepp. Vad som kommer att ske om Kobanê faller kunde vi se i Shingal, med massakrer och våldtäkter.

Under måndagen beordrades alla civila att lämna Kobanê. Kvar är de som är beredda att slåss. 2 000 civila flydde staden under dagen och samtidigt tog samtliga ministrar i Kobanê till vapen.

Under natten mellan måndag och tisdag försökte IS att göra en framryckning och inta staden, men misslyckades. YPG och YPJ har väl förberett stadsgerillakrigföring.

Tiotusentals civila har redan flytt Kobanê, som nu är omringat av IS från tre fronter och därmed avskuret från de andra två enklaverna. Kobanê, det revolutionära Rojavas födelseort, har under drygt två års tid stått emot IS angrepp men har blivit allt mer trängda.

Sedan början av 2014 har IS tagit kontrollen över viktiga områden och stängt av både el och vattentillförseln. De har inte tagit sig in i stadskärnan, men har tagit kontroll över tre distrikt i Kobanês förorter. Hårda strider pågår mellan de kurdiska försvarsstyrkorna och IS.

IS svarta flaggor vajar över byggnader i stadens förorter. På måndagen regnade granaterna över staden och striderna flyttades för första gången efter två års strider in i staden.

– De är inte inne i staden, men de är i förorterna och försöker ta sig in, sade Idriss Nassan, Kobanês biträdande minister för internationella relationer, till TT i telefon inifrån staden tidigare under måndagen.

Och han riktar skarp kritik mot världens makthavare:

– Det är en fråga om politiska och ekonomiska intressen. På platser där de inte har intressen bryr de sig inte om i fall folk slaktas, våldtas och mördas.

För IS är staden strategiskt viktig för att få kontroll över gränsen till Turkiet samtidigt som den skär av de tre kantonerna i Rojava.

De kurdiska ledarna från styrande PYD riktar skarp kritik mot Turkiet. Turkiska myndigheter stoppar de kurder som vill ansluta sig till försvaret av Kobanê. Tusentals står beredda vid gränsen men stoppas av turkiska soldater.

Tusentals unga män och kvinnor har tidigare tagit sig till Kobanê för att ansluta sig till motståndskampen. Inte minst har Kurdiska arbetarpartiet, PKK, sänt gerillasoldater för att stödja Folkets försvarsstyrkor, YPG.

Trots att Turkiet har hållit gränsen stängd har tusentals trotsat stängsel, taggtråd och beväpnade gränsvakter.

Turkiet är rädda att det ledande kurdiska partiet PYD i Rojava och dess väpnade gren ska stärkas, vilket i sin tur skulle stärka kurdernas kamp i Turkiet. Den turkiska regeringen har därför gett omfattande stöd till de islamistiska grupper som strider mot YPG.

Under våren och sommaren har striderna intensifierats och flera gånger har Kobanê varit nära att falla, men YPG lyckades gång på gång att driva tillbaka IS.

Världen över organiseras nu protester i solidaritet med Kobanê. Tiotusentals är ute på gatorna i Bakur (den kurdiska delen i Turkiet). Solidariteten med Kobanê har i staden Batman tänt en gnista till uppror.

I Lice kom rapporter om att demonstranter har tagit över en polisstation. Kravaller och bränder utspelar sig där turkiska myndigheter försöker stoppa demonstrationer. Stora demonstrationer sker även i turkiska städer.

Runt om i Europa har demonstranter intagit flygplatser och tågstationer. Tiotusentals protesterar i tyska städer. I tisdags togs Europaparlamentet i Bryssel över av kurdiska demonstranter.

Under måndag natt demonstrerade hundratals på Arlanda i Stockholm. Protesterna spreds till Göteborg på tisdag morgon och på tisdag kväll när Offensiv går i tryck sker demonstrationer i hela världen i solidaritet med Kobanê.

Det kurdiska folkets försvarsstyrkor börjar dock få slut på ammunition och möter betydligt tyngre vapen. Omvärldens makthavare har en stor skuld till det kurdiska folkets lidande som riskerar att möta ett nytt folkmord. ■

USA:s nya bombkrig löser inget

Arne Johansson

Offensiv 8/10 2014

USA:s nya bombkrig mot den så kallat Islamiska statens (IS, som tidigare kallades ISIL eller ISIS) till tänderna beväpnade extremister i både Irak och Syrien håller redan på att utvecklas till ett nytt och präktigt fiasko för imperialismen.

IS pågående offensiv för att inta kurdernas största stad Kobanê, strax söder om den syriska gränsen mot Turkiet, är en slående illustration av hur ineffektivt ett sådant flygkrig utan understöd av trupper på marken kan vara.

I anfällen mot de kanske 2 000-3 000 kurdiska kämparna i de kurdiska självförsvarsgrupperna YPG/YPJ i Kobanê är IS både numerärt överlägsna och bättre utrustade med tunga vapen, inklusive tanks och artilleri.

När detta skrivs (den 7 oktober) rapporterar Patrick Cockburn i brittiska *The Independent* att IS samtidigt rycker fram emot de sunnimuslimska delarna av västra Bagdad, vilket snart kan hota den irakiska huvudstadens flygplats.

USA:s flygkrig mot IS i Irak inleddes den 8 augusti, med ett mer eller mindre stöd och deltagande av flera europeiska stater och Australien. Detta stöds här och där av irakisk-kurdiska Peshmergakrigare, enheter ur den irakiska armén och shiamuslimska miliser. I Syrien inleddes bombningarna den 23 september med stöd av Saudiarabien, de övriga Golfstaterna och Jordanien, men utan andra trupper på marken än kurdiska självförsvarsstyrkor.

Än så länge har inget av detta kunnat rubba IS. Det tycks tvärtom ha pressat IS till att både glesa ut sina styrkor för att göra dem mer svåråtkomliga och samtidigt påskyndat deras militära operationer mot strategiskt viktiga städer, som Kobanê i Syrien, staden Hit i den irakiska Anbarprovinsen och dess provinshuvudstad Ramadi. Och när så USA har bombat i till exempel Hit har en marknadsplats träffats med massor av döda och lemlästade civila, som bara ökar hatet.

Om Kobanê faller stärks IS kontroll i dagsläget över hela det vidsträckta området från Mosul i öster till Aleppo i nordvästra Syrien. Samtidigt riktas ett svårt slag mot den kurdiska revolutionen i Rojava.

Kobanê är huvudort i en av de tre kantonerna i Syrien, där de syriska kurderna under ledning av det Demokratiska Unionspartiet, PYD, och dess närstående självförsvarsstyrkor YPG/YPJ i ett par år har haft kontrollen över de områden med 2,5 miljoner kurder som bildar Rojava.

Till Rojava, som inte har låtit sig dras in i det sekteristiska inbördeskriget, har också länge andra syrier kommit för skydd mot alla reaktionära sidor i det syriska kriget.

Den turkiska regimens avvisande hållning gentemot de syriska kurdernas kamp, även i ett läge där IS har ryckt fram ända till den turkiska gränsen, är grundat i den turkiska statens eget långvariga och blodiga krig sedan 1984 mot det syrisk-kurdiska PYD närstående turkisk-kurdiska PKK:s kamp för kurdiskt självstyre i Turkiet.

Samtidigt kan Kobanê's fall hota den bräckliga fredsprocess som har pågått i snigelfart under flera år mellan den turkiska regeringen och PKK:s fängslade ledare Abdullah Öcalan. Turkiet, som är en senkommen och av allt att döma mycket motvillig allierad till USA i dess nya krig mot IS-terrorismen, har inte gjort något annat för att hjälpa de syriska kurderna än att öppna gränsen till de senaste veckornas stora flyktingström av 160 000 kurder.

Den kurdiska vreden kokar idag mot Turkiets brutala försök att stoppa kurder från att ta sig över gränsen för att ansluta sig till försvaret av Kobanê, samtidigt som inget har gjorts för att hindra jihadisterna från hela världen att ansluta sig till IS och andra rebellgrupper som strider mot Assad över den turkiska gränsen. Till och med USA:s vicepresident Joe Biden menade nyligen, vid ett möte på Harvarduniversitet i förra veckan, att härskarna i Turkiet, Saudiarabien och Förenade arabemiraten UAE har ”öst hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton av vapen över vem som helst som varit villig att bekriega Assad, fast de som fick vapnen var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska jihadisterna som kom från andra delar av världen”.

Att det turkiska parlamentet samma dag röstade för att förlänga regeringens mandat att ingripa med trupper över gränsen till Irak och Syrien för att bemöta hot mot nationen och ta kampen mot ”terrororganisationer” ändrade inte precis detta intryck, då den enda ”terrororganisation” som nämndes vid namn var PKK, medan inget sades om IS. PYD:s ledare Saleh Muslim uppges också under ett nyligt möte med den turkiska militära säkerhetstjänsten ha fått beskedet att någon militär hjälp från Turkiet bara skulle ges om de syriska kurderna gav upp sina anspråk på självbestämmande och självstyrande kantoner och gick med på en turkisk buffertzona inne i Syrien.

Inte heller har kurderna i Syrien någon hjälp att vänta från till exempel de 5 000 så kallade ”moderata” rebeller mot Assadregimen som USA också vill låta Saudiarabien utbilda och träna som marktrupper mot både IS och Assad, men som idag har krympt till en västlig fantasi i takt med inbördeskrigets brutalisering. Redan innan IS växte fram som det primära hotet har kurderna flera gånger och ibland med uppenbart stöd av Turkiet angripits av andra rebeller, som både Jabhat al-Nusra och flera grupper inom den så kallade Fria syriska armén, vilka alla vägrar att acceptera någon kurdisk självbestämmanderätt.

USA:s bombningar av det framåttryckande IS, och i andra delar av Syrien även mot den al-Qaida-anslutna Nusrafronten och andra särskilt extrema jihadisterna, har samtidigt bara ökat IS prestige bland flertalet av dess tidigare rivaliserande grupper och medfört ökad nyrekrytering till IS.

Den kurdiska frihetskampen kan inte tacka nej till vapen för att skydda sig från vem det vara månde, men har ingen eller mycket liten och villkorad hjälp att vänta från vare sig Turkiet eller USA-imperialismen med dess bombkrig, som bara kan öka hatet bland många sunnimuslimer i drabbade områden eller någon av dess reaktionära allierade regimer i Mellanöstern. Desto viktigare för framtiden är det att vända imperialismen ryggen och söka nya allierade underifrån i regionen bland arbetare, ungdomar och förtryckta folk som redan vänder sig mot alla reaktionära sidor i de pågående inbördeskrigen och som inspireras av kurdernas modiga frihetskamp, som länge har kunnat hålla både IS, Assad och andra reaktionära grupper stången.

Förr eller senare kommer det ur dagens nattsvarta katastrofer i Syrien och Irak att växa fram en ny, arbetarbaserad, icke-sekteristisk och demokratiskt socialistisk vänster i både Turkiet, Syrien, Irak och andra länder i närområdet och därbortom i Iran, Egypten, Europa och USA och så vidare. Endast ett enat motstånd från arbetare och fattiga kan förhindra att dagens terror och våld är början till en mardröm utan slut.

Rättvisepartiet Socialisterna ger helhjärtat stöd till kurdernas nationella självbestämmanderätt, inklusive rätten att bilda en egen stat. För att detta ska bli mer än befästa och hårt pressade enklaver krävs i framtiden en revolutionär förändring av dagens maktförhållanden i hela regionen, som bäst kan tryggas genom en frivillig konfederation av demokratiskt socialistiska stater.

Proletären

"Kräv embargo mot Turkiet"

Kurdisk röst om Isis framfart i Kobane

August Eliasson

Proletären 10/10 2014

Turkiska stridsvagnar längs gränsen till Syrien och Kobane. Turkiet har gett både indirekt och direkt stöd till Isis.

Situationen i Kobane, Ayn al-Arab på arabiska, är allvarlig. Islamiska staten (IS), eller Isis som de också kallas, har intagit delar av staden och strider mot kurdiska miliser. Eda Duzgun från Kurdiska Rådet menar att Sverige måste sätta press på Turkiet som stödjer terroristerna.

– Isis framfart sedan två år är en mänsklig tragedi, säger Eda Duzgun, ordförande i Kurdiska Rådet i Sverige, till *Proletären* när vi når henne på torsdageftermiddagen. Det är kaos, miljontals är på flykt i hela Syrien. Folk lever inte längre vanliga liv, utan är i ständig rädsla för massakrer.

Kurdiska rådet är en paraplyorganisation där många olika kurdiska organisationer i Sverige är anslutna. Organisationer som de senaste veckorna arrangerat manifestationer för att uppmärksamma Isis terror i Kurdistan och norra Syrien.

– Just nu pågår ett aktivt motstånd mot terroristerna. Många flyr från Kobane, men samtidigt försöker kurder från turkiska sidan ta sig dit för att hjälpa till.

Eda Duzgun beskriver ett Syrien där ekonomin har kollapsat och där människor lever i ständig oro. Hon menar att kurder, och andra, som förtrycktes av Bashar al-Assads styre nu är ännu mer kuvade än tidigare. Och Turkiet bär en stor del av skulden till situationen.

– Samtidigt som Turkiet är i koalition med USA har de, tillsammans med Saudiarabien och Qatar, försett ISIS med politisk, logistisk och militär hjälp, det finns massor av bevis för det, påpekar hon när vi frågar om Turkiets roll.

Att Nato-medlemmen och USA:s allierade Turkiet aktivt stödjer Isis är en illa dold hemlighet. Terroristernas framfart gynnar helt enkelt deras intressen.

– Turkiet väntar på att de kurdiska styrkorna ska ge upp, så att de kan gå in som ”räddare”, men det är inte folket de vill rädda.

Sedan en vecka tillbaka faller US-amerikanska bomber över Syrien och över påstådda Isis-mål. Men bomberna tycks inte ha stoppat terroristernas framfart i Kobane.

– Orsaken är enkel, de bombar inte de östra delarna av Kobane där ISIS anfaller, utan de västra där YPG-styrkorna redan håller emot, säger Eda Duzgun. Vi välkomnar USA:s attacker, men de måste ske effektivt.

• **Varför väljer USA att inte bomba på ett mer effektivt sätt?**

– Deras strategiska mål är inte att rädda staden. Dom vill ju att Assad ska falla och därför vill de inte eliminera Isis, bara försvaga dem, säger hon och påpekar att även de kurdiska grupperna är motståndare till Assad.

– Men USA:s intressen är inte humanistiska, utan ekonomiska och geopolitiska.

• **Inte bara Turkiet, utan även USA och EU har stött rebellgrupper i Syrien. Vad har detta stöd betytt för framväxten av Isis?**

– Redan när väst började ge stöd till Fria Syriska Armén, FSA, varnade kurder för detta. FSA var ingen enhetlig grupp, ingen folklig oppositionsrörelse. De bestod av olika grupper med olika ideologier, bland annat al-Qaida, al-Nusra och de som sedan blev Isis. Så Isis kommer ur FSA!

– När de sedan tog över Mosul fick de mer pengar och mer vapen. Och nu säljer de också olja, genom Turkiet. Så samma länder som nu bekämpar ISIS har direkt och indirekt stött dem förut.

• **Är då verkligen västs ingripande och bombningar i Syrien bra?**

– De har bidragit till och orsakat problemen. Därför har de skyldighet att lösa dem.

Eda Duzgun återkommer till att flyganfallen måste koordineras med de kurdiska styrkornas attacker och påpekar att Isis är betydligt bättre beväpnade än de kurdiska grupperna. Hon ifrågasätter också den syriska arméns agerande och menar att de kunnat göra mer om de velat.

• **Vad kan vi kräva här i Sverige? Vad borde den svenska regeringen göra?**

– Vi måste kräva ett embargo mot de länder som förser Isis med militärt, logistiskt och politiskt stöd, alltså Saudiarabien, Qatar och framförallt Turkiet.

Hon återkommer till hur viktig kampen mot Isis är. Att det handlar om den demokratiska utvecklingen i regionen, och om rättvisa, solidaritet och frihet.

– Det är upp till folket. Man förlorar inte ett krig så länge man inte ger upp.